

Margrethe Jørgensen,

f. Engel.

Ligesom vi med Stoltthed søj r Navnet af den Kvinde, der har gjort sig fortjent i Samfundet ved et opofrende og uegennyttigt Arbejde i Humanitetens Tjeneste, til den Vufet, vi har, saa er det med dyb Sorg, vi ser en af disse Blomster visne, netop som den staar skønnest og lover saa meget for Fremtiden.

Derfor er det ogsaa med Remod, vi har modtaget Budskabet om Fru Pastorinde Jørgensens Død. Vi kendte hendes Navn indensfor Døvsomme-Sagen. Her havde hun sin Plads fra den tidligste Ungdom. Kun 19 Aar gammel blev hun 1. August 1895 udnævnt til Lærerinde ved det tgl. Døvsomme-Institut i København, i hvilken Stilling hun forblev indtil 1. September 1899. Senere blev hun gift med daværende Lærer, Cand. theol. Joh. Jørgensen, der var ansat ved samme Institution som hun selv, men nu er Præst for de Døvsommers Menighed i København. Den Gerning, hun ved sin Lærerindevirksomhed begyndte paa, fik hun ved sit Giftermaal rig Lejlighed til at udøve i Samarbejde med sin Mand. Opgaven var svær; thi der er altid Hjælp behov for de af Naturen stedmoderligt behandlede. Men Fru Jørgensen var sin Opgave voksen; mild og venlig og i Besiddelse af Kærlighed til sin Mand's Gerning og af Hjertevarme for de unge Døvsomme, var hun en uvrderlig Støtte for sin Mand. Selv havde hun Syntue for de unge Piger og særskilte Kursus om Aftenen, ligesom hun hver Uge holdt belærende Foredrag for dem om saadanne Emner, der laa de unge Piger nær. Man vil saaledes kunne forstaa, at

hendes Hjem var et Samlingssted, hvor de Døvsomme søgte hen, naar de trængte til Raad og Vejledning eller savnede en hjælpende Haand. Fru Jørgensen var altid parat, og dog forsamte hun aldrig sit Hjem. Savnet er derfor stort og forstaaeligt, ikke mindst for hendes Egtfælle og de 4 smaa Børn, for hvilke hun var en opofrende Moder, men ogsaa for alle de Døvsomme, der glædede sig til de hyggelige Timer i det gæstfrie Præstehjem.

Lige før sin Død havde Fru Jørgensen den Glæde at se et smukt Overskud paa en Bazar, som paa hendes Initiativ og store, forudgaaende Arbejde var arrangeret til Fordel for de nødlidende og evt. syge, døvsomme Kvinder i København. Det var Frugten af meget Arbejde, som hun her fik Lejlighed til at glæde sig over, men desværre kun saa kort. Pludselig blev hun syg, og Døden kom lige saa pludselig og afsluttede her et Liv, der lovede saa smukt og godt i en god Sags Tjeneste. Men Fru Pastorinde Jørgensens Minde vil blive blandt de Døvsomme og ogsaa blandt os andre, for hvem hun var en god og kærlig Veninde, som vi med Beundring saa op til.

V. H.

Retten til Moderskab.

En af de interessanteste Sider — og vel den dybest indgribende — af det store, mangfoldig-brogede Kvindespørgemaal er Spørgsmaalet om de ugifte Mødre og deres Stilling. Det sætter Sindene i Bevægelse i de forskellige Lande, hvad der er naturligt nok, da det er Kvinden som Moder, der er den egentlige Kerne i det hele Spørgsmaal, og det, der vil blive det afgørende for hele den fremtidige Udvikling. Den Bevægelse, som gaar igen i alle Lande for at sikre de ugifte Mødre økonomisk, at borttage det Odium, der tidligere har hæftet ved denne Belegelse, og som ikke blot har virket ødelæggende paa hele deres eget Liv, men ogsaa ganske uforkjaldt har ramt Børnene, den Bevægelse styrkes og støttes af alle de Kvinder, hvis sociale Følelser overhovedet er vaagne.

Man saa snart der bliver Tale om de Former, hvorunder denne Hævning af den ugifte Moders Stilling skal finde Sted, viser Meningerne sig overalt at være stærkt delte. Klarst træder dette maaste frem i Tyskland, hvor en Række af begavede og radikale Kvinder kæmper for Kvindernes Ret til Moderskab udenfor Egtfælle. Med ikke mindre Styrke og Begavelse hævdes fra den modsatte Side, at man ved at give Kvinderne denne Ret samtidig vil vælte en Byrde over paa dem, hvorunder det allerstørste Flertal af dem nødvendigvis maa sege, fordi det er en Umulighed i det nuværende Samfund at forene Forsørgelsespligterne med Moderpligterne og opfylde dem begge. Som en af Førerne for dem, der hævder Ret-